

краткорѣчеви, и живѣха совѣмъ просто и умѣреннѣ.

РИМЛАНЕ ТѢ сапожиха послѣ Грецы те. Тѣхната часть, опредѣленіе или щастіе е было такъ чѣднѣ, щото не можатъ на славѣ тѣ да са сравнѣтъ съ никой дрѣгій народъ. Нѣколко пастыри, и разбойннцы като са шгдѣлиха ѿ содрѣжества та си пастырски, соединихася подъ единъ особнтъ началникъ именемъ **РУМИЛЪ**. Направихася колнбы, и ги шградиха съ шанцы- и това ѿ колибы селце наименѣваха, **РИМЪ**. И за малко время стана градъ пречѣденъ. Околнн те народи начнаха малѣ помалѣ да бѣгатъ тамъ, число то имъ са умножи, и составиха единъ малый народъ, кой то можеше да съ собственны те си силы противостои на дрѣгнн те мали народи, които въ **Италіѣ** живѣха. **РИМЛАНЕ ТѢ**, войскобойцы, и до край славолѣбивый народъ, правѣха непрестаннн нападеніята на дрѣгнн те народи за да са умножатъ. Покориха подъ властѣтъ си сосѣдницы те, а найпослѣ и цѣлѣ **Италіѣ** обладаха. Но не са задоволиха да шстанатъ самѣ въ **Италіѣ**, тѣхнотославолѣбіе ги заведе и на дрѣгнн страны, направи ги да преплакатъ морета; и славный римъ, кой то найнапредъ не бѣше дрѣго, но едно шкално селце, стана царствѣющій градъ кѣмай на сичкійатъ свѣтъ; римскиатъ народъ бѣ найхрабрый шгъ колкото съ полвили на свѣтатъ. **РИМЪ** са направи въ **775** лѣта предъ Хрїста: въ нѣго найнапредъ владаха царіе; но щото злоупотребиха царското си достоинство, народатъ изгони царіете, и зѣ самъ да влада, което са